

Енді Влyton
Ініг Брайтон

СЛАВЕТНА П'ЯТІРКА

П'ятеро вирушають у похід

Харків
«ФЕЛІО»
2023

Розділ 1

ЛИСТ ВІД ДЖУЛІАНА

— **Е**нн! — закричала Джорджа, біжучи за кухнею, коли та пройшла біля її класу. — Енн! Я щойно була біля дошки оголошень, і там був лист від твого брата Джуліана. Я принесла його тобі.

Енн зупинилася.

— О, дякую, — відповіла вона. — Що може хотіти Джуліан? Він же писав тільки-но, кілька днів тому. Це дуже незвично для нього — писати знову так швидко. Це напевно щось важливе.

— Ну, тоді розкрий і подивися, — сказала Джорджа. — Ну ж бо, мені треба йти на математику.

Енн розірвала конверт. Вона витягнула аркуш, вирваний із зошита, і швидко прочитала його. Вона глянула на Джорджу, її очі сяяли.

— Джорджо! У Джуліана і Діка буде кілька вихідних, коли в нас будуть канікули наприкінці чверті! Хтось виграв неймовірну стипендію чи щось таке, і хлопцям додали два дні до канікул, аби відсвяткувати! Вони хочуть, щоб ми всі разом пішли у похід.

— Яка чудесна ідея! — сказала Джорджа. — Старий добрий Джуліан. Закладаюся, він це продумав. Почитай листа, Енн.

Проте перш ніж вона встигла прочитати його, надійшла вчителька.

— Джорджино! Ти маєш бути на уроці й ти, Енн, теж!

Джорджа насупилася. Вона ненавиділа, коли її називали повним іменем. Вона пішла, не кажучи ні слова. Енн засунула листа в кишеню і радісно поспішила на урок. Каникули після чверті разом із братами, Джуліаном і Діком, а також із Джорджею та собакою Тіммі! Що могло бути кращим?

Після ранішніх занять вони знову обговорили це з Джорджею.

— Ми вільні з ранку п'ятниці й аж до вівторка, — сказала Джорджа. — Хлопці так само. Ото поталанило! У них переважно немає канікул у першому семестрі.

— Додому поїхати вони не можуть, бо там майстри фарбують, — додала Енн. — Тому я й мала їхати з тобою. Але я впевнена, що твоя мама не буде проти, якщо ми підемо з хлопцями. Твій тато не любить, коли ми приїжджаємо посеред семестру.

— Так, не любить, — погодилася Джорджа. — Він завжди з головою поринає в якусь неймовірну ідею і ненавидить, коли його відволікають. Всім підійде, якщо ми вирушимо у похід.

— Джуліан написав, що зателефонує нам сьогодні й усе владнає, — сказала Енн. — Сподіваюся, вийдуть гарні вихідні. То ще буде жовтень, отже, буде шанс зловити трохи теплого сонця.

— Мандрівка лісом — це просто чудово! — вигукнула Джорджа. — А Тіммі ж як сподобається! Ходімо повідомимо його про новини!

У школі, де навчалися дівчата, дітям дозволяли привозити своїх домашніх улюбленців. У кінці подвір'я стояли

будки для різних собак, і саме там жив Тіммі протягом навчального року. Двоє дівчат пішли до нього.

Він одразу ж почув їхні кроки й радісно загавкав. Тіммі шкряботів об ворота парку з будами, всоте бажаючи, щоб він умів їх відчиняти.

Тіммі кинувся на дівчат, облизуючи їх, стрибаючи на них і гавкаючи.

— Дурненький собака. Божевільний пес! — сказала Джорджа і ніжно поплескала його по спині. — Послухай, Тіме, ми поїдемо на канікули з Джуліаном і Діком! Що ти про це думаєш? Ми вирушимо у похід, тож тобі сподобається. Крізь ліси, по горах і бозна-куди!

Здається, Тіммі розумів кожнісіньке слово. Він нашо-рошив вуха, схилив голову набік і уважно слухав, що каже Джорджа.

— Гав, — відповів він, мовби погоджувався зі всім. Тоді він вирушив із дівчатами на прогулянку, радо вимахуючи товстеньким хвостом. Він не любив канікули між чвертями так, як любив довгі, але був готовий миритися з життям у буді, якщо він зможе бути біля улюбленої Джорджі.

Джуліан зателефонував увечері, як і обіцяв. Він уже все розпланував. Енн захоплено слухала його.

— Звучить суперськи, — відповіла вона. — Так, можемо зустрітися там, де ти кажеш, ми постараємося бути якраз вчасно. Ну і ми зможемо почекати, якщо вас іще не буде. Так, візьмемо те, що ти кажеш. Ох, Джуліане, як же ж весело буде, правда?

— Що він сказав? — нетерпляче запитала Джорджа, коли Енн урешті поклала слухавку. — Могла б дати і мені поговорити з Джуліаном. Я хотіла розказати йому про Тіммі.

— Він не хоче витратити дорогі телефонні дзвінки, слухаючи, як ти патякаєш про Тіммі, — відказала Енн. — Він запитав, як пес, я відповіла «добре» і це все, про що Джуліан хотів знати. Він про все домовився. Я розкажу тобі.

Дівчата сіли в кутку вітальні. Тіммі був із ними. У відведені години йому дозволяли бути там, як і трьом іншим собакам, що належали іншим дівчатам. Усі собаки поведилися чемно — вони знали, що в іншому разі їх негайно відведуть назад у будинок!

— Джуліан сказав, що вони можуть вирушати відразу ж після сніданку, — почала Енн. — Ми можемо зробити так само, тож тут усе зрозуміло. Він сказав, щоб ми взяли з собою дуже мало речей — піжами, зубні щітки, щітки для волосся, губки та дощовики. А ще все печиво та шоколад, які зможемо купити. У тебе лишилися якісь гроші?

— Трохи, — сказала Джорджа, — небагато. Вистачить, напевне, щоб купити кілька плиток шоколаду. Ну, в будь-якому разі у тебе є печиво, яке прислала твоя мама минулого тижня. Може, взяти його?

— Так, і ячмінний цукор, який прислали мої тітки, — додала Енн. — Але Джуліан казав, щоб ми не брали багато, бо це буде справжній похід і ми втомимось, якщо будемо нести важку ношу. О, ще він сказав узяти по дві пари запасних шкарпеток.

— Добре, — відповіла Джорджа і погладила Тіммі, який лежав біля неї. — Це буде довгенька прогулянка, Тіме. Але ж тобі сподобається!

Тіммі приємно загарчав. Йому було цікаво, чи на прогулянці будуть кролі. Прогулянка не надто цікава, якщо по дорозі немає кролів. Тіммі подумав, що дуже шкода,

що кролі можуть жити у норах. Завжди було нечесно, коли вони зникали саме тоді, коли Тіммі майже ловив їх!

Енн і Джорджа пішли до директорки повідомити її, що вони таки не поїдуть до Кирін-котеджу, а вирушать мандрувати.

— Мій брат сказав, що написав вам, — мовила Енн. — Тож ви про все дізнаєтеся завтра, міс Пітерс. І мама Джорджі вам теж напише. Ми ж можемо піти, правда?

— Авжеж. У вас будуть чудові канікули! — відповіла міс Пітерс. — Особливо якщо протримається сонячна погода. Куди ви вирушите?

— По пустищах, — сказала Енн. — По найбільш віддалених та закинутих місцях, які тільки Джуліан зможе віднайти! Можливо, ми побачимо оленя, диких поні й навіть кількох борсуків. Ми все йтимемо і йтимемо.

— Але де ж ви ночуватимете, якщо ви йдете по таких віддалених місцях? — запитала міс Пітерс.

— О, Джуліан уладнає це все, — сказала Джорджа. — Він пошукав на мапі невеликі заїзди та ферми, й ми зупинятимемося там на ніч. На вулиці спати буде за холодно.

— Це точно! — погодилася міс Пітерс. — Ну, не потрапляйте в неприємності, от і все. Я знаю, які ви, коли п'ятеро разом. Підозрюю, Тіммі йде з вами?

— Звісно! — сказала Джорджа. — Я б не пішла, якби не пішов він! Я не можу лишити його самого тут.

Наближалася п'ятниця, і дівчата складали речі. Печиво було витягнуте з коробки й покладане в пакети. Ячмінний цукор теж поклали в пакет, так само як і плитки шоколаду.

У дівчат були рюкзаки, які вони спаковували та перепакувували кілька разів. Кожного разу вони додавали ще

щось. Енн подумала, що їй треба взяти книжку, щоб почитати. Джорджа сказала, що вони мусять узяти ліхтарик, із новими батарейками.

— А печиво для Тіммі? — запитала вона. — Ми просто мусимо щось йому взяти. І йому б сподобалася кістка — велика, яку можна жувати й жувати, а тоді спакувати в сумку на наступний раз.

— Ну, якщо ти собі в рюкзак плануєш засунути смердючу стару кістку, то я нестиму все печиво і шоколад, — відповіла Енн. — Не розумію, чому ти хочеш брати хоч щось для Тіммі. Він завжди матиме що поїсти — те, що і ми їстимемо.

Джорджа вирішила-таки не брати кістку. Вона взяла одну з його буди. Кістка без сумніву була велика і важка, але точно так само без сумніву була смердюча. Джорджа віднесла її назад до буди, Тіммі спантеличено пішов за нею. Чому вона носить з його кісткою туди-сюди? Він це зовсім не схвалював.

Здавалося, що до п'ятниці ще дуже довго, але врешті вона настала. Дівчата прокинулися справді рано. Ще до сніданку Джорджа пішла до буд, де вичісувала Тіммі, щоб той був чепурним та охайним для Джуліана та Діка. Він знав, що вони сьогодні вирушають, і радів точно так само, як і дівчата.

— Краще добряче поснідати, — сказала Енн. — До наступного прийому їжі, можливо, доведеться трохи почекати. Вийдемо відразу ж після сніданку. Добре бути вільним од школи, дзвінків і розкладів, але я не відчую справжню свободу, поки не вийду за межі школи!

Вони ситно поснідали, хоч були занадто збуджені, щоб хотіти щось їсти. Вони взяли рюкзак, які спакували напередодні, попрощалися з міс Пітерс і пішли по Тіммі.

Він нетерпляче чекав на них і шалено загавкав, коли вони підійшли. За кілька секунд він уже вибіг із подвір'я та крутився довкола них, ледь не перекидаючи.

— Бувайте, Енн та Джорджо! — закричала одна з їхніх подруг. — Гарно провести час у поході! Навіть нема сенсу вертатись у вівторок і розказувати, що ви, як зазвичай, потрапили у моторошну пригоду, бо ми й так вам не повіримо!

— Гав, — озвався Тіммі. — Гав, гав! — Це означало, що у нього в будь-якому разі буде пригода з сотнями кроликів!

Зміст

<i>Розділ 1. Лист від Джуліана</i>	3
<i>Розділ 2. Вирушаймо!</i>	10
<i>Розділ 3. По сільській місцевості</i>	17
<i>Розділ 4. Джорджа хвилюється</i>	24
<i>Розділ 5. Енн і Дік</i>	31
<i>Розділ 6. Посеред ночі</i>	38
<i>Розділ 7. Вранці</i>	44
<i>Розділ 8. Знову разом</i>	51
<i>Розділ 9. Дік усіх дивує</i>	58
<i>Розділ 10. Злий поліцейський і добрий обід</i>	65
<i>Розділ 11. Ідея Джуліана</i>	72
<i>Розділ 12. Сховок у «Парі Дерев»</i>	79
<i>Розділ 13. Ніч у підвалі</i>	86
<i>Розділ 14. Де ж «Зухвала Джейн»?</i>	93
<i>Розділ 15. Меггі і Брудний Дік</i>	100

<i>Розділ 16. На плоті</i>	107
<i>Розділ 17. Око за око</i>	114
<i>Розділ 16. Надзвичайно захопливий час</i>	121
<i>Розділ 19. Меггі та Дік роздратовані</i>	128
<i>Розділ 20. У місячному світлі</i>	135
<i>Розділ 21. Нарешті мішок!</i>	142
<i>Розділ 22. Захопливий фінал</i>	149